

***New York
New York
Clay***

New York, New York: Clay

Av Judith S. Schwartz

New York City - det fullkomne bymiljø. Ingen annen by kan vise til en slik blanding av kultur, mat, musikk, teater, dans, gateliv, museer, gallerier, arkitektur og energi. Reaksjonene på denne byen er aldri nøytrale. Alt smelter sammen og bidrar til å styrke og gjenskape byens dynamikk. New York er penger, makt, mennesker - og med dette heldigvis smak, kultur og kunst.

Innen kunsten har New York alltid vært en magnet som trekker til seg de beste og flinkeste - de forskjelligste talenter som landet og verden kan fremby. Etter annen verdenskrig ble New York sentrum for den internasjonale kunstverden. "New York-skolen" innen maling og skulptur, først med abstrakt ekspresjonisme, og ifølge enkelte, med fargefeltmaling, minimalisme, pop, neo-geo og grafittkunst, ble en yngleplass hvor konkurrerende ideer, estetikk, kunstnere og rom kjempet på den kulturelle topparena.

Denne utstillingen er den første som holdes for å rette oppmerksomheten mot noen av de keramiske arbeidene som New York for tiden kan fremby. Den er en eklektisk presentasjon av unge kunstnere og kunstnere som befinner seg midt i sin karriere, og som sådan må den betraktes som blott en smakebit av arbeidet til dem som bor og bygger sin karriere i denne storbyen.

I dette essayet er det slett ikke min mening å antyde at keramikk-kunsten i New York har større innflytelse eller er av bedre kvalitet enn den keramikk som blir produsert andre steder. Det er absolutt ikke tilfelle, og jeg mener at regionale forskjeller har spilt og vil fortsette å spille en viktig rolle i utformingen av den amerikanske keramikksens uttrykk. Men jeg vil gjerne få si at geografi kan spille en viktig rolle i forbindelse med den praktiske oppbyggingen av et keramikkerksted. For eksempel er bymiljøer ofte upraktiske for vedfyrte ovner, Rakuovner, saltovner og noen ganger til og med gassfyrte brenneovner. Derfor er keramikk-kunstnere i New York City ofte villige til å tåle plassbegrensinger, reguleringsbestemmelser og andre beskrankninger på arbeidsforholdene som prisen de må betale for å bo og arbeide i en by som livnærer såvel kropp som sjel.

Blant keramikk-kunstnerne som arbeider her, eksisterer det et samhold, som en slags bekreftelse på deres virksomhet og støtte for denne. Ensomheten i atelieret oppveies av at man kan gå ut av sitt miljø og umiddelbart være en del av det pulserende bylivet. Det finnes alltid nye utstillinger, restauranter, bygninger, filmer, konserter og teateroppsetninger som kan endre sinnsstemningen, gi nytt perspektiv og inspirasjon. Og man finner alltid konkurranse som gir ny energi, og om nødvendig utallige måter å livnære seg på i trange tider.

New York, New York: Clay

By Judith S. Schwartz

New York City - the quintessential urban environment. No other city can boast of such a mixture of culture, food, music, theater, dance, street life, museums, galleries, architecture, and energy. Reactions to this place are never neutral. Everything commingles to add to the revitalization and regeneration of the city's dynamism. New York is money, power, people - and with that, fortunately, taste, culture, and the arts.

In the arts, New York has always been a magnet drawing the best and brightest - the most diverse talent that both the country and world have to offer. After World War II, New York became the center of the international art world. "The New York School" of painting and sculpture, beginning with Abstract Expression, and, according to some, including Color - Field Painting, Minimalism, Pop, Neo-Geo, and Graffiti Art - became a breeding ground where competing ideas, aesthetics, artists and space battled it out in the cultural cutting-edge arena.

This exhibition is the first to be organized to focus on some of the ceramic work currently being made in New York. It is an eclectic representation of young and mid-career artists and, as such, should be viewed as merely a sampling of the work of those who live, work, and build their careers in this great city.

In this essay it is clearly not my intention to suggest that New York Ceramic Art has a greater influence or is of a superior quality to that produced elsewhere. That is clearly not so, and I think that regional differences have and continue to play a significant role in shaping the look of American Ceramics. But I do wish to suggest that geography can play a significant role in the practical aspects of setting up a clay studio. For example, urban settings are often impractical locations for wood, Raku, salt, and sometimes even gas kilns. So the ceramic artist in New York City is often willing to suffer space constrictions, zoning ordinances, and other constraints upon working conditions as the price to pay for living and working in a city which both feeds and nourishes the mind and spirit.

Among the clay artists working here is a sense of community, a sort of verification of one's activity and support for it. The loneliness of working in the studio is sustained by the ability to step out of one's environment and instantly be a part of the urban excitement. There are always new exhibitions, restaurants, buildings, movies, concerts and theatre to change a mood, create a new perspective, inspire. And there is always the competitiveness which energizes and, if need be, the many ways to make a living to support the lean times.

I keramikken historie er det et velkjent faktum at keramik-kunstens uttrykk i Amerika for alltid endret utseende da den unge Peter Voulkos sprengte grensene for europeisk og japansk keramik-estetikk og skapte nye og energiske former i leire. Voulkos grep kraften i den abstrakte ekspresjonistfilosofien da han møtte de store kunstnerne fra New York-skolen - Esteban Vicente, Jack Tworkov og Joseph Albers, samt slike notabiliteter som arkitekten Buckminster Fuller, danseren Merce Cunningham og komponisten John Cage. I New York åpnet verden seg for ham fordi han intuitivt forsto at abstrakt ekspresjonisme falt sammen med hans tenkemåte.

Peter Voulkos, i likhet med alle andre kunstnere som kommer til byen, brukte sin visjon, erfaring og kunnskap på kunsten han produserte. Det er denne eklektiske blandingen av å befinne seg i et ide- og kunstnerfellesskap, med uttrykkfrihet og -mangfold som skaper muligheten til å pløye ny mark.

Det er interessant å merke seg at New York aldri hadde keramikkguruer som kunstelevne flokket seg om. Ei heller fantes det en dominerende måte å arbeide med leire på, som for eksempel den figurative og funkinspirerte kunsten i området rundt San Francisco, funksjonalismen på nordvest-kysten, eller slick-kunsten i Los Angeles. New York har aldri hatt noen ensartet retning, ingen fast måte å gjøre ting på.

New York er derfor kjernen i en pluralistisk kunstverden, og kunstnerne som arbeider med leire i denne byen, har

skapt gjenstander som passer inn i en postindustriell, postmodernistisk tidsalder. Disse kunstnerne representerer sammensmeltingen av sterke vekselvirkninger mellom de skjønne kunster, kunsthåndverk og materialkultur. Til sammen omfatter de maling, skulptur, fotografi, litografi og håndverk og forener sine uttryksmåter gjennom keramikkmidiet.

Kunstnerne som er med i denne utstillingen, har brakt bruken av leire forbi det keramiske barnestadiet som Voulkos sto for. De representerer en ny bølge med ubelemret kunstnerisk uttrykk, en omdefinering av rammene for sin kunst. Deres erfaring med arbeid i leire har gitt dem frihet til å utforske, definere og forme materialet på nye og ukjente måter. De arbeider i en by hvor ideene råder, og presser materialet til nye grenser hvor det vinner stadig større aksept blant de høyere kunstarter.

Krukken for eksempel, som historisk sett anses for å være den primære formen i leire, har i hendene til James Makins, Raymon Elozua, Kathy Butterly og Matt Nolen blitt omformet og omdefinert. Deres krukker har en minimalistisk, konseptuell, surrealistisk og fortellende tilnæringsmåte som på en effektiv måte søker å utvide gjenstandens betydning, samtidig som de gir en dypere, mer samtidspreget forståelse og assosiasjoner.

Marylyn Dintenfass og Patricia Lay har vært lydhøre overfor de mer formelle sidene ved kontemporær maling og skulptur og har brukt leire til å uttrykke symbolske, men likevel personlige yt-

It is a well known fact that in the archives of ceramic history the look of ceramic art in America was forever changed when the young Peter Voulkos pushed old boundaries of European and Japanese pottery aesthetics to create new and energetic forms in clay. Voulkos readily embraced the power of the abstract expressionist philosophy when he encountered the great artists of the New York School - Esteban Vicente, Jack Tworkov, and Joseph Albers, along with such notables as the architect Buckminster Fuller, the dancer Merce Cunningham, and the composer John Cage. In New York the world opened up for him because he intuitively recognized that abstract expressionism was consistent with his way of thinking.

Of course Peter Voulkos, along with every artist who comes to the city, applied his vision, experience, and knowledge to the art produced. It is this eclectic mix of being among a community of ideas and artists, with a freedom and diversity of expression, that facilitates the opportunity to break new ground.

Interestingly, New York never had ceramic gurus to whom students flocked, nor did it boast a dominant way of working with clay - such as the Bay Area figurative or Funk, the Pacific Northwest functional, or the Los Angeles slick. New York has had no single conformity, no established way of doing things.

New York is therefore the essence of a pluralistic art world and the artists who work in clay in this city have created objects appropriate to a post-industrial,

post-modernist age. Representing the confluence of powerful interactions among the fine arts, craft arts, and material culture, these artists embrace painting, sculpture, photography, print-making, and the crafts to coalesce their expressions thru the ceramic medium.

The artists in this exhibition have advanced the use of clay beyond the ceramic infancy which Voulkos spawned. They represent a new wave of unburdened artistic expression, a re-defining of the frame of reference for their craft. Their experience working with clay has freed them to explore, define and shape the material in unprecedented ways. Working in a city where ideas rule, they push the material to levels of ever greater acceptance within the high arts.

The vessel, for example, considered historically the primary form in clay, has, in the hands of James Makins, Raymon Elozua, Kathy Butterly and Matt Nolen, been reconfigured and redefined. Their vessels incorporate minimalist, conceptual, surrealist, and narrative approaches to effectively extend the meaning of the object while providing a deeper, more contemporary understanding and set of associations.

Marylyn Dintenfass and Patricia Lay have responded to the more formal aspects of contemporary painting and sculpture and have used clay to express symbolic yet personal statements stimulated by their unique vision and the rich art resources of the city.

ringer som er stimulert av deres unike visjon og byens rike kunstressurser. Begge disse kunstnerne arbeider i ambisiøs skala, kombinerer leire med stål og plasserer verkene sine slik at de danner et samspill med veggen. Selv om de ekspressive egenskapene ved leiren uten tvil er avgjørende for betrakterens engasjement, er det kombinasjonen av de formelle, tekniske og konseptuelle aspektene som definerer og gir arbeidene deres mening.

Arnold Zimmerman og Sana Musasama har utforsket de organiske sidene ved et materiale som kan formes i bånd, strykes, klappes og berøres på måter som utstråler en emosjonell forbindelse. Deres uttrykksfulle, massive, dypskårne overflater blottes med vilje kunstnerens hånd, samtidig som størrelsen på formene deres forskyver grensene for den tradisjonelle forståelsen av keramikk.

Carole Aoki og Shida Kuos gjenstander er intense, åndelige ikoner, inspirert av de sensuelle formene i naturen - abstraksjoner av de geologiske og biologiske verdener. Deres tolkninger avhenger av tekstur, form og nyanser for å løse symbolske behov, på samme måte som i primitiv kunst. De er enkle, myke, stemningsfulle former som gir en kraftfull betydning og gjenforener betrakteren med den naturlige verden, noe som ofte mangler i dagens konkrete og teknologiske verden.

Til slutt har vi dem som arbeider med leire for å uttrykke intense, personlige erfaringer og assosiasjoner, og som enten bruker figuren eller henviser til

figuren som stadig tilbakevendende temaer. Lee Stoliar, Melissa Stern, Marek Cecula, Toby Buonagurio og Michael Lucero gjenspeiler hver på sin måte psykologisk selvbeskuelse, speilbilder av det innerste i en selv, kraftfull ekspressjonisme og følelsesmessig innhold. Arbeidene deres er ofte konfronterende, dristige og provoserende, med et friskt, kontemporært fargevalg, sensuelt strenge, hvite, glatte flater, eller noen ganger helt uten overflatefarge - kun brent leire. Drømmefantasier, bevisste og ubevisste følelser, referanser til tidligere liv, tidligere tider - disse er alle kilder for arbeidene deres. Disse kunstnerne utfører sin sosiale funksjon og blottlegger seg selv for at vi skal opplyses.

Så dette er mangfoldet som er New York Clay. Jeg synes førstekurator Henry Geldzahler, ansvarlig for det 20. århundres kunst ved Metropolitan Museum of Art, best oppsummerer New York-kunsten med dette sitatet: "New York står for en livsstil for kunstneren, et referansepunkt og en arbeidsplattform... Jeg har oppdaget at ingenting kan erstatte førstehåndskjennskapen til de store verkene som kan beskues i New Yorks museer, og den oppstand som følger med når nye arbeider av samtidskunstnere og eldre kolleger stilles ut." Selv om jeg ikke har til hensikt nødvendigvis å skape oppstand, håper jeg virkelig at denne utstillingen gir innsikt i og perspektiv til de ekspressive keramikkgjenstandene som er laget i New York.

New York University
Department of Art and Art Professions
September 1995.

Both artists work in ambitious scale, combining clay with steel and positioning their forms to play off the wall. While the expressive qualities of the clay are no doubt crucial to the viewers' engagement, it is the combination of the formal, technical, and conceptual aspects that define and give meaning to their work.

Arnold Zimmerman and Sana Musasama have exploited the organic aspects of a material which can be coiled, stroked, caressed and touched in ways which exude an emotional connection. Their gutsy, massive, deeply-carved surfaces intentionally show the hand of the artist while the scale of their forms pushes the boundaries of conventional notions of ceramics.

Carole Aoki and Shida Kuo's objects are intense spiritual icons, inspired by the sensual shapes of nature - abstractions of the geological and biological worlds. Their interpretations rely on texture, shape and nuance to solve, like primitive art, symbolic needs. They are simple, soft, evocative forms which affect powerful meaning and reconnect the viewer to the natural world - an event often missing in the concrete and technological world of today.

Finally there are those who work with clay to express intense personal experiences and associations and either engage the figure or make reference to the figure as recurrent themes. Lee Stolar, Melissa Stern, Marek Cecula, Toby Buonagurio and Michael Lucero each, in their own way, reflect involvement with

psychological introspection, reflections of the inner self, powerful expressionism, and emotional content. Their work is often confrontational, audacious and provocative, with punky contemporary coloration, sensuously austere white slippery surface, or sometimes no surface color at all - just fired clay. Dream imagery, conscious and unconscious feelings, references to past lives, previous times - are all sources for their work. These artists perform their social function and reveal themselves for our enlightenment.

This, then, is the diversity which is New York Clay. I think the first curator of Twentieth Century Art at the Metropolitan Museum of Art, Henry Geldzahler, best sums up the New York Art experience with this quote: "New York stands for a style of life to the artist, a reference point, and a base of operations...I have found that nothing can replace the first hand knowledge of the great works on view in New York's museums and the turmoil that follows the exhibition of new work by contemporaries and older colleagues." While it is not my intention to necessarily create turmoil, I certainly hope this exhibition sheds insight and perspective on the expressive clay objects made in New York.

**New York University
Department of Art and Art Professions
September, 1995**